zwiepte ongecontroleerd alle kanten op.
Er stond een mens bij, maar daar had hij geen oog voor. Hij liet de kudde voor wat die was en spurtte op haar af. Even schrok ze daarvan, maar toen hij dicht bij haar was en haar likkend begroette, was het goed. Hij ging naast haar zitten en hun flanken raakten elkaar. Haar baasje deed een paar grote passen achteruit en liet hen alleen.

De schaapherder en de schapen keken naar het tafereeltje en de man zag dat het goed was. De herdershond was voor de rest van de dag vrij van dienst. De kudde hield zich wonderbaarlijk koest en ging gedwee naar de schuur.

De bewolking brak open en in de schemering vielen de laatste zonnestralen op de twee honden. Zij keken naar elkaar en waren gelukkig. Zij aan zij keken ze samen naar de zonsondergang.

Haar geduld was beloond!

Het regenwolkje dat lekte

De lucht was gevuld met witte en donkere wolken. De zon kon nog maar nauwelijks haar stralen naar de aarde krijgen. Zonnestralen die iedereen waardeerde. Wolken zijn minder populair. Vooral donkere wolken. Die voorspellen niet veel goeds. Ze geven regen en maken het op de aarde donkerder. Maar toch is regen ook nodig. Tuinen, landerijen, meren, sloten, kortom: alles heeft water nodig. Niet te veel, maar genoeg. Alleen valt dat niet te regelen.

De donkere regenwolken vormden samen een groep. Plotseling werd er paniekerig geroepen:

'Heeft iemand Wolkje gezien? Hij was hier net nog!'

Wolkje hoorde bij de groep en was nog niet zindelijk. De volwassen wolken noemden dat lekken. Wolkje vond dat vervelend. Hij schaamde zich dat hij het water nog niet kon vasthouden.

Maar hij was ook avontuurlijk. Hij vond dat hij er ook even op uit mocht gaan. Even los van de groep, zodat hij beter om zich heen kon kijken. Hij voelde zich wel veilig bij de groep regenwolken, maar hij wilde ook wel eens het licht zien.

In zijn enthousiasme dwaalde hij af. Hij liet zich wegblazen door de wind en kwam boven plekken te hangen waar ze niet zo blij met hem waren. Want hij lekte water op plekken waar het water niet welkom was. Hij merkte dat en werd er ongelukkig van. Maar hij kon het niet ophouden.

Het was achteraf gezien toch niet zo leuk buiten de groep donkere wolken. Maar nu zag hij de groep niet meer. Hij was te ver afgedwaald. Wolkje werd bevangen door een gevoel van angst. Hoe kon hij weer terug? Verdrietig en nog harder

lekkend van de zenuwen, dwaalde hij steeds verder weg.
Opeens voelde hij een woei. Wind! Het is wind!

'Mevrouw Wind!' riep hij smekend. 'Wilt u mij terugblazen naar de groep? Alstublieft?'

Mevrouw Wind zag Wolkje en wist waar hij vandaan kwam. Ze kende hem wel. Al eerder had ze gezien dat hij soms afdwaalde en ongevraagd blies zij hem dan telkens zachtjes terug. Hij had daar niets van gemerkt. Maar de laatste keer had ze hem laten gaan, bewust!

'Is goed, Wolkje. Ik denk dat je je lesje wel hebt geleerd. Niet zomaar alleen op pad gaan. Hier komt het!' Mevrouw Wind haalde diep in en blies met veel kracht naar Wolkje.

Heeeeeel snel waaide Wolkje terug naar de groep, die hem direct omarmde. Hij was weer veilig. En dat hij niet zindelijk was, maakte de groep niet uit.

Wolkje had van zijn avontuur geleerd. Hij zou voorzichtiger zijn en als hij binnenkort zindelijk zou zijn en niet meer lekte, kon hij altijd nog eens het avontuur opzoeken. Of... toch maar niet?